

Koti Katulapselle

Tiedotuslehti/tammikuu 2019

Juhlan odotus oli jo monta viikkoa täyttänyt monen pienen sydämen ilolla, eikä nukkumaan menostakaan olisi meinannut tulla mitään, kun tiesi joulun olevan ovella.

New Hope –kodin joulu nosti hymyn niin lasten kuin vanhusten kasvoille

Lopulta koitti se kauan kaivattu päivä, jolloin jokainen lapsi ja nuori oli pukeutunut uuteen, joululahjaksi saamaansa, vaatekertaan. Kaikki oli valmista: kasvot pestyt, hiukset suitut ja vaatteet ojennuksessa, kun iloinen intialainen musiikki kajahti kovaäänisistä toivottaen juhlavieraat tervetulleiksi pienten esiintyjien odottaessa vuoroaan lavasteiden takana. Paikalle oli kutsuttu runsaasti väkeä ympäröivistä kylistä aina vauvoista vanhuksiin.

Tällä kertaa joulua vietettiin New Hope –kodilla lähes neljänsadan vieraan voimin. Juhlaohjelmasta vastasivat lastenkodin lapset aivan pienimmistä aina isoimpiin kollegikäisiin nuoriin asti. Jo hyvissä ajoin New Hope -kodin pihamaalle oli pystytetty iso esiintymislava, jossa oli ahkerasti harjoiteltu vuoden tärkeintä tapausta varten. Juhlan

keskiössä oli sanoma siitä, kuinka Jumala itse astuu alas ihmiskunnan hädän ja epätoivon keskelle tuoden meille pelastuksen synnin ja kuoleman vallan alta. Ja siitä, kuinka jokainen ihminen on Hänelle ainutlaatuinen ja kallisarvoinen, Hänen verensä hinta. Lasten esittämä joulukuvaelma oli koskettava ja sai ihmiset, niin nuoret kuin vanhat, hiljentymään evankeliumin äärelle.

Juhlassa nähtiin lisäksi vielä monia muita lasten laatimia esityksiä, muun muassa pienten kalastajien tanssi, josta on tullut suoranainen perinne. Joulujuhlan päätteeksi nautittiin vielä auringonpaisteessa yhdessä ihana jouluateria, joka intialaisittain koostui kana-birianista, banaanista ja pienestä makeasta kakusta.

Joulu on kaikin puolin otollista aikaa: monsuunisateiden jälkeen maa on vihreä ja

luonto kukoistaa. Kevään helteet eivät vielä uuvuta ja illan viileydessä istutaan mielellään yhdessä alas kyläaukiolle. Etenkin Anapapallan alueen kukkuloilla lämpötila voi kuitenkin näin talvisaikaan laskea öisin hyvinkin alas, ja usein jouluna onkin vähäosaisille viety juuri lämpimiä peittoja.

Prathibha ja Sudhir uurastavat tiimeineen alueella tehden uupumatta pitkäjänteistä työtä. Uusia kyliä saavutetaan koko ajan, vaikka työ onkin haasteellista ja työtä joudutaan tekemään vastavoimien puristuksessa. Myös liikkuminen ylängöillä on vaikeaa, sillä tieverkostosta ei voi juuri puhua. Tiimin taivaltaessa eteenpäin ei aina edes tiedä, onko aiempaa polkua enää olemassa, vai

onko monsuuni huuhtonut sen mennessään. Onneksi aina löytyy joku avulias opastamaan eteenpäin.

New Hope -kodin ohjelmaan kuuluu joulun vieminen myös ympäröivien kylien köyhimmille leskille ja vanhuksille. Heille vietiin myös tällä kertaa jouluiloa, ja jaettiin vielä uusi, ehjä vaateparsa, josta on iloa pitkään. Tämä yhdessä rakkaudellisen joulun sanoman kanssa kirvoitti ilon kyyneleet monen köyhän lesken silmiin. Parempaa joululahjaa eivät lahjan viejät olisi voineet saada.

Teksti: Irmeli Kojonen

Kuva: Prathibha

Värikäs kudelma täynnä Jumalan uskollisuutta

Irmeli Kojonen

Kun joululomalla ryhdyin selaamaan läpi New Hope -kodin vanhoja viestejä ja kuvia vuosien varrelta, sydämeni täyttyi kiitoksella.

Tarinaa muistella eteeni piiryy aivan kuin värikäs kudelma, jossa kirkkaat ja valoisat sävyt loistavat kauniisti tummempien lankojen lomasta. New Hope -koti sai alkunsa aivan pienestä, kuten niin moni tärkeä hanke tässä elämässä. Olen saanut perheeni kanssa seurata lastenkodin tarinaa viereltä sen alusta asti ja voin vain ihmetellä Jumalan uskollisuutta näiden lasten kohdalla.

Lastenkoti aloitti täysin uskonvaraisesti hyvin vaatimattomasti pienessä vuokrarakennuksessa ja sinne tulleet ensimmäiset kymmenkunta lasta ovat jo varttuneet täysi-ikäisiksi. Koti sai syntynsä yhden avioparin, Prathibhan ja hänen miehensä Sudhirin, sydämen hädästä alueen vähäosaisten puolesta. Vaikka jokaisen lapsen tarina on ainutlaatuinen, yksi yhteinen nimittäjä kuitenkin löytyy. Se on pienen ihmisen osa elämän myrskyisällä merellä, johon joku suomalaiskummi heittää pelastusrenkaan auttaen lasta eteenpäin, jotta tämä voi päästä kristillisen lastenkodin turviin ja sen myötä myöhemmin myös koulutielle, kuten lapsen tuleekin.

New Hope -kodin vuokrarakennus osoitautui kohta haasteelliseksi ratkaisuksi. Las-

tenkoti tarvitsi oman tontin ja tilat. Iloitsimme saadessamme kuin ihmeen kautta TV7-kanavalle mainoksen, jossa kerroimme lastenkodin ihanista asukeista ja kodin tilatarpeista. Elettiin joulunalusaikaa vuonna 2004. Tapaninpäivä muutti kaiken. Thaimaahan iskenyt tsunami tulvi tavallisten ihmisten olohuoneisiin televisioruutujen kautta. Itse kuulimme uutisen ajaessamme mumolasta kotiin Nurmijärvelle. Tuhon massiivisuus tuntui tuolla hetkellä vievän jalat alta. Koko maailma mykistyi suunnattoman avuntarpeen edessä avustustyöntekijöiden taistellessa aikaa vastaan yrittäessään epätoivoisesti löytää pelastettavat ihmiset tuhoalueelta. Ymmärsimme, että sellaisen katastrofin keskellä ei kukaan ehdi eikä jaksaa miettiä pienen New Hope -kodin tarpeita.

Lopulta omiin tiloihin

Muistan lastenkodin pienokaisten joulun, kun ensimmäistä kertaa perheenä kävimme seuraavana jouluna Intiassa ja saimme jakaa tuliaisina joululahjaksi Suomesta tuomamme pehmolelut. Voi sitä riemua ja meteliä! Yhtä innoissaan he olivat saadessaan leikkiä yhdessä tuolloin 5- ja 8-vuotiaiden poikiemme kanssa. Tuon joulumatkan synkkänä sävynä oli puolestaan pienen 5-vuotiaamme sairastuminen vakavaan vatsa-

infektioon ja joutuminen sairaalaan. Tämä siitä huolimatta, että olimme ottaneet kaikki tarvittavat rokotteet ja noudattaneet varovaisuutta parhaamme mukaan. Jumalan armon ja taitavien intialislääkärien avulla siitäkin kuitenkin selvitettiin, ja nyt jo 18-vuotias nuoremme on käynyt sittemmin useamman kerran Intiassa.

Lastenkoti pääsi myöhemmin omiin tiloihin yhden lahjoittajan antaman lahjoituksen turvin. Se oli riemunpäivä: lapset juoksivat innoissaan ympäri taloa ihmetellen kaikkeutta ja ihmeellistä. Katolta avautui huikea näkymä yli laajan pihan, jossa kelpasi temmeltää kenenkään häiriintymättä. Ja energiaa näillä lapsilla riitti. Pihamaalla vietettiin sittemmin koko kylän voimin monet joulut, onpa vieraita saapunut muitakin kyliä myöten.

Ruoka keitettiin kuitenkin edelleen avotulella ulkona, sillä keittiötä ei uudessa lastenkotirakennuksessa vielä ollut. Eräs ystävämme sai kuitenkin ajatuksen, että lapset voisivat maalata sormiväreillä tauluja kaikesta, mikä heidän mielestään on Intiassa kauneinta. Pikkutaiteilijat kävivät innolla työhön käsiksi ja ystävämme avustuksella taideteokset pääsivät komistamaan muutamien suomalaisyritysten seiniä. Niistä saaduilla varoilla lastenkodille rakennettiin oma keittiö. Eteenpäin läpi myrskyn ja tuulen

Monta vaihetta on ollut senkin jälkeen. Yhtenä syksynä Hudhud-hirmumyrsky runteli

ankarasti Andhra Pradeshin rannikkokaistalletta repien pahoin myös lastenkotia. Moni köyhä menetti vaatimattoman savimajansa ja joutui aloittamaan tyhjän päältä. Lastenkodillakin vesi virtasi portaita alas putouksen tavoin. Kiitos Herralle hänen varjeluksestaan, lastenkodilla ei tullut henkilövahinkoja. Herralta tuli apu tuohonkin tilanteeseen taas kerran yllättävällä tavalla, ja tuhot saatiin korjattua. Moni uskollinen tukija on näinä vuosina kantanut lastenkotia eteenpäin rukouksin ja osa myös taloudellisesti tukien.

Matkan varrella on ehtinyt tapahtua paljon. Lastenkodin työ uhkasi päättyä, mutta juuri silloin One Way Mission otti lastenkodin tukensa piiriin. Pian mukaan tuli myös Koti Katulapselle ry. Tässä kaikessa on ollut ihmeellinen johdatus. Lasten olemukset ja tarinat kannustavat eteenpäin: kuinka arasta, silmävammaisesta pojasta varttui rohkea virkamies ja lastenkodin lyhimmästä tytöstä topakka ja arvostettu sairaanhoitaja. Lastenkodilta on valmistunut myös ammattinsa osaavia mekaanikkoja ja sähkömiehiä. Siksi iloitsimme saadessamme näyttää lastenkodin nuorimmaisille kymmenen vuoden taikaista videota, jossa nyt jo lähes täysi-ikäiset, mutta tuolloin vasta kouluikäiset, lastenkodin lapset esiintyvät. Se sai kaikki ratkeamaan riemuun, nuoret mukaan luettuna.

Liliana Sevillan tervehdys

Marraskuussa päättynyt lukuvuosi oli jälleen yksi todistus Jumalan huolenpidosta. Olemme saaneet nähdä, miten lapset ovat kasvaneet hengellisesti, älyllisesti ja emotionaalisesti. Seitsemän pientä pepekerho-laista sai esikoulun päätöstodistuksen juhlassa, joka pidettiin marraskuun lopulla Casa Blancan maatilalla. Mukana oli myös lasten vanhempia ja sisaruksia. Lapset saivat joululahjoja, ja perheille jaettiin elintarvikkeita. Söimme hyvin ja vietimme myös aikaa uima-altaalla.

El Amparossa läksykerho ja ruokala jatkoivat toimintaansa. Lapsia on ohjattu läksyjen teossa, ja he ovat saaneet oppia uusia asioita Jumalan rakkaudesta. Toisen luvun alkaessa läksykerhossa aloitti kaksi uutta vapaaehtoista, Camilo Chaparro ja Lilliana Neira. Lauantaisin läksykerhon tiloissa kokoontui vanhempainkoulu, jossa meillä oli apuna joukko yliopisto-opiskelijoita. Kahdeksan toimintaan säännöllisesti osallistunut vanhempaa sai marraskuussa todistuksen.

Venezuelalaislapsille tarkoitettua Peperkerhoa ei ole vielä voitu käynnistää, mutta olemme pystyneet auttamaan muilla tavoin. Meillä oli syksyllä avustustempaus, jonka aikana puutetta kärsiville lapsiperheille jaet

tiin elintarvikkeita, hygieniavälineitä, vaatteita ja peittoja. Nautimme myös yhdessä lämpimän aterian. Lisäksi olemme käynnistäneet omavaraisuusprojektin, jonka puitteissa jo kuusi perhettä on saanut apua oman yrityksen perustamisessa. Lähinnä olemme lahjoittaneet myytäväksi soveltuvia tuotteita. Nämä venezuelalaiset ovat hyvin ahkeria ja osaavia ja tulokset ovat olleet hyviä.

Haluan kiittää kaikkia kummeja ja muita tukijoita ja toivottaa siunattua vuotta 2019. Rukousaiheitamme tälle vuodelle ovat: työ venezuelalaisten parissa, toiminnan piirissä olevat perheet, työmme tukijat ja alkaneen vuoden talous.

Lasten heimo

Nina Keres

Kolumbian Guaviaren sademetsissä vaelteli vielä parikymmentä vuotta sitten koko Latinalaisen Amerikan viimeisenä pidetty metsästäjä-keräilijäheimo, Nukak Makuk. Sademetsä tarjosi nukakeille suojaa ja runsaasti luonnon antimia.

Nyt Nukakeja on jäljellä arviolta vain 400. Suurin osa elää San Josen ja Retornon pikkukaupunkien liepeillä täydellisessä puutteessa ja osattomuudessa. 90 % heistä on lapsia ja nuoria. Vaikka Kolumbiaa 50 vuotta koetellut sisällissota on virallisesti päättynyt, aseelliset ryhmät kuten huumekauppiat, sisseistä erkaantuneet joukkiot ja paramilitaariryhmät jatkavat joillakin alueilla kansalaisten pelottelua, uhkailua ja jopa murhaamista. Suhteellisesti eniten aseellisesta konfliktista ja huumekaupasta ovat kärsineet alkuperäiskansat kuten nukakit.

Valtio on osoittanut nukakeille laajan, 200000 hehtaarin reservaattialueen, mutta sitä pitävät hallussaan asemiehet. Nukakien ikäaikaista sademetsää on runneltu coca-viljelyksillä ja huumekauppiat ovat murhanneet jo ennestään pienen heimon sukupuuton partaalle. Jäljelle jääneiden on ollut pakko paeta ihmisten ilmoille.

Nukakien kylä on lasten kylä, sillä aikuisia on jäljellä vain kourallinen. Kylän vanhin ihminen on 50-vuotias. Hän kertoo olevansa hyvin surullinen, koska nukakeille tärkeä perheyhteisö on hajonnut. Syväälle metsään ei uskalla mennä. Nuoret eivät kunnioita perinteitä eivätkä kuuntele vanhempiaan. He haluavat elää kuten valkoinen mies, mutta eivät osaa. He varastelevat ja käyttävät huumeita ja alkoholia. Nuoret naiset menevät valkoisten miesten mukaan. "Nuorilla ei ole toivoa, elleivät he opi tapojamme," sanoo kylän vanhin nainen. "Me metsästämme, kalastamme ja syömme hedelmiä ja muita metsän antimia. Mutta nuoret eivät osaa metsästää eivätkä he viitsi poimia hedelmiä."

Nukakien improvisoitu kyläpahanen on surkeimpia koskaan näkemiäni kylä. Kaivoa ei ole eikä viljelypalstoja, kotieläimistä puhumattakaan. Muutama kana ja laiha koira juoksenteleerä likaisten lasten joukossa.

Nukakit eivät osaa viljellä maata. Heille tiellä juokseva kana on luvallinen saalis. Alueen valkoiset viljelijät eivät ymmärrä, että nukakit ovat metsästäjä-keräilijöitä. Heitä pidetään varastelevina villi-ihmisinä, joihin ei kannata panostaa. Jopa viranomaiset suhtautuvat heihin

avoimen kielteisesti. Nukaki-lapsille ei ole osoitettu mitään palveluja; ei päivähoitoa, koulua, sairaanhoitoa. Kylässä vieraillessani lähetimme sairaan lapsen terveysasemalle.

Nukakeja on kolmenlaisia: metsästä paenneita ja asutuksen lähelle asettuneita, metsän ja asutuksen välillä kulkevia ja metsän kaukaisimmissa kolkissa vielä piilottelevia, joilla ei ole mitään yhteyksiä ulkomaailmaan. Viimeksi mainitut, vielä perinteistä nomadielämää sademetsässä elävät nukakit, palaavat aina seitsemän vuoden välein samoille sijoille, joilla ovat kulkeneet ja ruokailleet. Seitsemän vuoden kierto takaa kasvillisuuden toipumisen ja runsaan ravintotarjonnan, sillä syötyjen hedelmien siemenet ovat ehtineet itää ja kasvaa uusiksi hedelmäpuiksi. Proteiinin ruokavalioonsa nukakit saavat Miko-apinoista, pikku nisäkkäistä ja kalasta.

Nukakien sosiaalinen järjestelmä on horisontaalinen. Heillä ei ole yhtä johtajaa vaan päätökset tehdään kollektiivisesti maluca-teltassa istuen. Siksi nukakit eivät täytä Kolumbian valtion alkuperäiskansoille asettamia vaatimuksia hallinnollisesta organisaatiosta, jolle valtio voi osoittaa tukea. Nukakit ovat väliinputoajia, joilla ei ole modernin yhteiskunnan toimintakoodistoa. Vain harvat nukakit osaavat lukea ja puhua espanjaa.

Tulevaisuus ei näytä kovin valoisalta tälle pienelle alkuperäiskansalle. Pitäisikö heillä olla oikeus elää kuten aiemmat sukupolvet ennen heitä: vapaina syvällä sademetsässään?

Kirjoittaja Nina Keres asuu Kolumbiassa ja on toiminut useissa lasten oikeuksiin ja -suojeluun liittyvissä tehtävissä Suomessa ja ulkomailla.

LAPSET VOIVAT HYVIN

Shielan terveiset Filippiineiltä

Täällä Mindanaolla on ollut levotonta, mutta onneksi kaikki lapset voivat hyvin. He käyvät edelleen koulua lukuun ottamatta kahta isompaa poikaa, jotka joutuivat menemään

töihin kodin köyhyyden takia. Koulua käyville lapsilla on tiukkaa, mutta heillä on kova halu opiskella ja valmistua ammattiin. Nuorin lapsista, Shannon Rose, asuu vanhempieni luona. Poikani Dylan on nyt 6. luokalla. Hän edusti marraskuussa kouluun valokuvauskilpailussa, joka pidettiin Butuanissa, ja 85 kilpailijasta hän oli viidenneksi paras. Kolme nuoristamme, Christine Lockhart, Salie Jane Labasan ja Shekina Gulfo, käyvät collegea. Pidän yhteyttä moniin jo työelämään siirtyneisiin nuoriin. Kaikilla on hyvät työpaikat, ja kaksi ulkomailla työskentelevää tyttöä lähettää säännöllisesti rahaa kotiin auttaakseen vanhempiaan. Työmme tavoitteena oli antaa lapsille parempi tulevaisuus, ja tässä on onnistuttu.

Olen mennyt naimisiin, enkä asu enää Tubayssa, mutta käyn siellä säännöllisesti, ja joulun alla pidin siellä juhlat lapsille. Yksi veljistäni asuu Tubayssa vakituisesti, ja hän yrittää pitää paikkoja kunnossa, joskaan rahamme eivät tahdo riittää kaikkiin tarvittaviin korjauksiin. Täällä on paljon ihmisiä vaila kunnollista asuntoa, ja yritän löytää jonkun luotettavan perheen, joka voisi muuttaa Tubayhin.

Haluan kiittää kaikkia teitä, jotka olitte mukana työssämme – kummeja, lahjoittajia ja yhdistyksen vastuunkantajia. Jumala siunatkoon teitä ja täyttäköön aina kaikki tarpeenne.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN	FI51 1078 3000 2437 65	BIC	NDEAFIHH
	Saaja Mottagare	Koti Katulapselle ry Kauppiaankatu 6 C 34, 00160 Helsinki	Rahankeräyslupa: RA/2018/270	
Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress	TILISIIRTO. GIRERING		Intian Uusi toivo -keräys, viite 38849	
			Kolumbian yleiskeräys, viite 25564	
Allekirjoitus Underskrift			Viitenumero Ref. nr	
Tililtä nro Från konto nr			Eräpäivä Förfallodag	Euro €

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Posti Green

Intian ja Kolumbian avustusprojektit

Jatkamme Intian Uusi toivo -keräystä. Keräyksen tuotto käytetään New Hope -kodissa asuvien lasten koulu-, vaate- ja ruokamenoihin. Erytisen kipeästi tarvitsevat apua uudet lapset, jotka tulevat lastenkodille tyhjin käsin. Heille on hankittava alusta alkaen kaikki: vaatteet, jalkineet ja koulutarvikkeet.

Kolumbian yleiskeräyksellä tuetaan yhteistyöjärjestömme *Por una Sonrisan* päiväkerho- ja ruokalatoimintaa. *Esikouluopetusta antavassa päiväkerho Pepessä on monta tyttöä ja poikaa ilman ainuttakaan kummiä, ja nyt uuden lukuvuoden alkaessa opintiensä aloittaa joukko uusia lapsia. Voit auttaa joko kertalahjoituksella projektiimme tai ottamalla ikioman kummilapsen päiväkerhosta.*

Lähetä leipäsi vetten yli, sillä ajan mittaan saat sen takaisin

Näin lukee saarnaajan kirjassa (Saarn 11:1). Ihmeellinen lupaus, joka rohkaisee auttamaan kaukaisia lähimmäisiämme. On kyllä paljon helpompaa auttaa ihmisiä, jotka me tunnemme: omaa perhettä, sukua, naapureita tai oman maan kansalaisia. Mutta ei, kun Jeesus puhuu lähimmäisistä, hän ei tarkoita vain lähellä olevia. Jeesus tarkoittaa lähimmäisellä ketä tahansa ihmistä, joka tarvitsee minun/meidän apuamme. Sen osoittaa mm. kertomus laupiaasta samarialaisesta. Hän auttoi ryöstettyä miestä, jota ei lainkaan tuntenut.

Minkä kerran on antanut pois, sitä ei voi koskaan menettää. Se on talletettuna ”taivaan aarrearkkuun”. Ja samalla joku vähempiosainen saa apua. Pienikin summa suurenee, kun sen antaa kehitysmaihin. Siellä eurolla saa monin verroin enemmän kuin meillä. Ja kun Jumala siunaa antimme, se vielä moninkertaistuu salatulla tavalla. Kukapa pystyy antamaan hintalapun sille, että lapsi pääsee avun piiriin, saa hyvää ruokaa ja terveydenhoitoa sekä koulutuksen. Ammattiin valmistuttuaan hän pystyy aikanaan auttamaan koko perhettään parempaan elämään. Ja kun lasta autetaan kristillisen järjestön kautta, hän saa myös kuulla ilosanoman Jeesuksesta ja Jumalan valtakunnasta.

”Tulkaa tänne te Isäni siunaamat. Te saatte periä valtakunnan... Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa...” (Matt 25:34-)

Sirpa Jalokinos

Toimitus ja taitto:

Leila Ponkala, Henri Pelkonen, Sirpa Jalokinos

Kansikuva: Lotta Lindblom

Osoite: Kauppiaankatu 6 C 34, 00160 Helsinki

Koti Katulapselle ry
Kauppiaankatu 6 C 34, 00160 Helsinki
Puh. 044-3667009
info@kotikatulapselle.com
www.kotikatulapselle.com

